

SÜTŐ HANNA

KIRÁLY VAGY!

Amióta hazaértem, azon gondolkodom, vajon hogyan tudnám összefoglalni, mit is jelent nekem a Görögtűz. Klisés így kezdeni bármit is – általában nem élek közhelyekkel –, de egyre többször révedek arra, hogy a nosztalgia kap szárnyra, és eszembe jutnak a korábbi évek tábora.

Hét év! Mennyit tudnék mesélni újonnan kötött barátságokról, éjszakai kommandókról (mind áldozat, mind elkövető szerepében!), ünnepi liturgiákról, hosszas sétákról a hajdúdorogi strandig és vissza, felejthetetlen ki mit tud? produkciókról! Mennyi minden történt az egy-egyhetes alkalmak alatt Hajdúdorogon, amik sokszor egy kártyaparti vagy egy beszélgetés

miatt is lettek maradandók; szívesen gondolok vissza az emlékek színes kavalkádjára, és lassan felnövő fejjel tudom értékelni, milyen értékesek voltak az ott töltött napok.

Természetesen idén sem volt ez másképp. Még frissek az élmények, és talán éppen emiatt vagyok hajlamos szuperlatívuszokban írni róluk; a csapat minden évben fantasztikus, de az idei társaság talán überelte az eddigieket. Megtudhattuk magunkról, hogy „királyok vagyunk!”, és milyen királyok voltak szent királyaink, elődeink, főapostolaink. Igazi összhang volt táborozók és csapatvezetők között – ezt mondhatom saját tapasztalat és különböző visszajelzések alapján is –, a rangidősek közös munkája is többnyire gördülékeny volt, a táborozók pedig könnyen összeszoktak, sőt egyesek takarodó után is szívesen beszélgettek volna még kicsit a szemben lévő fiú- vagy lánysekcikó lakóival. Programok terén sem érezhetett senki hiányt, hiszen mindenki megmérgethette magát sportban és előadó-művészetben egyaránt, illetve nagy kirándulást tettünk Tiszalökre, ahol az érdekes és tudományos előadások mellett kipróbálhattuk a helyi kalandparkot, és lehetőségünk nyílt csobbanni egyet a Tisza holtágában.

Összegezve, sok tapasztalatot szereztem, kiváltképp az utolsó három év táboraiban, amikor kisebb-nagyobb részt vállalhattam a háttérmunkálatokból. Kezdetben csak elveszett teleföntöltőket és törölközőket kerestem, aztán szintlépésként riogathattam hajnali fél háromkor a rémült táborozókat, míg nem idén már elkísértem a csapatomat boltba, vagy kinyitottam a (köztudottan veszélyes) ablakokat.

A legnagyobb élmény talán mégis abból fakad, hogy erre az egy hétre az ország legtávolabbi pontjairól – sőt vannak évek óta visszajáró táborozók, többek között Felvidékről is – gyűlik össze egy olyan közösség, akik együtt élhetik meg a vallási hovatartozásukat; itt nem furcsa, ha két, addig ismeretlen egy társasjáték kovácsol barátokká, illetve egészen biztos, hogy mindenki talál magának társaságot kortól és nemtől függetlenül.

Eddig is sejtettem, hogy ezek a táborok életre szóló nyomot hagynak, de visszatekintve talán már mindent máshogy látok; örülök, hogy a Görögtűz életem és nyaraim része lett. Bátorítok mindenkit, aki eddig még nem határozta el magát, hogy adjon egy esélyt a Görögtűznek, és ígérem, nem fogja megbánni, a visszatérőkkel pedig jövőre is találkozunk!

GÖRÖGTŰZ tábor, 2017

